

ges; altsaa i alt en Reduktion af 120,000 Kr. til Munderingssager. Jeg tror, at der er al rimelig og fornøftig Grund til at foretage denne Nedsættelse, den er i Virkeligheden ikke meget stor, man kunde sikkert beskære dette Beløb meget mere, thi det kan ikke være nødvendigt at op-hobe saadanne Mængder Munderingssager, som Tilfældet har været i de senere Aar. Derfor synes jeg ogsaa, at den Anmærkningsmilitarisme, som den højtærede Krigsminister har antydet, at vi fremtidig skulle have, er meget farlig. Her vilde f. Eks. være et Punkt, hvor en Minister udmærket godt kunde spare meget betydelige Beløb, uden at Administrationen i mindste Maade vilde blive generet deraf, og saa anvende disse Beløb andre Steder, f. Eks. naar man vilde lave et nyt Saltholm et andet Sted og ikke vilde gaa til Bevillingsmyndigheden for at faa de nødvendige Penge. Derfor siger jeg, det er en uhyre farlig Tanke, den højtærede Minister der har antydet, at vi skulde slaa ind paa en saadan Anmærkningsmilitarisme i vor Finanshusholdning.

Vi have i Aar i Betænkningen faaet et lille Regnskab — ganske vist et meget ufuldstændigt Regnskab, men dog et lille Regnskab — over de sidste Beløb, som ere anvendte til Kasematter i Vestfronten. Det staar i Forbindelse med det Hr. Heide overladte Areal ved Langebro, som udgjorde 25,600 Kv.-Alen og mellem Krigsministeren og Hr. Heide blev vurderet og fastsat til 10 Kr. Alen, og for hvilket Krudttaarn Nr. 2 saa skulde flyttes ud i Vestfronten. Vi have her faaet, siger jeg, et lille ufuldstændigt Regnskab over, hvorledes denne kvart Million er bleven anvendt, og det viser sig her ligesom ved det forrige Regnskab, at den tidligere Krigsminister har benyttet sig af disse Forhold til at faa udført saadanne Ting ude i Fæstningen, som det ikke var ham muligt at gennemføre, naar der blev fremsat Forslag derom her i Rigsdagen. Højre har f. Eks. adskillige Gange ønsket, at der skulde graves Brønde ude i Fæstningen. Det er blevet nægtet her, og Venstres daværende Ordfører, den nuværende højtærede Krigsminister, talte jo bestemt derimod. Nu se vi af Regnskabet, at der er gravet 3 Brønde paa de Steder, hvor Baraklejrene findes. Endvidere vare Jernbanespor en Ting, som Højre flere Gange søgte at faa gennemført, men som blev nægtet i Rigsdagen. Nu er det blevet gennemført, idet der er anvendt 7,769 Kr. 86 Øre til Fornyelse af Jernbanespor i Fæstningen. Men den Sum,

der staar her, giver ikke noget virkeligt eller rigtigt Billede af, hvad der er anvendt derude. Jeg tillod mig nemlig, den Gang vi havde Konference med den forrige Krigsminister, at spørge, om heri var medregnet, hvad der var medgaaet til Skinner og Sveller, og hertil svarede han, at det var det ikke, for Skinner og Sveller havde han faaet af Statsbanerne. Altsaa er det Beløb paa 7,769 Kr., der er anvendt til Istandsættelse af Jernbanespor i Fæstningen, i Virkeligheden betydeligt større. Det bliver jo alt det Regnskab, vi faa for denne kvart Million. Det er ikke med denne kvart Million som med andre af Statskassens Indtægter, der komme paa Statsregnskabet, og som Statsrevisionen faar til Eftersyn; her faa vi altsaa ikke andet end denne Smule Regnskab i Finansbetænkningen som Redegørelse.

Dernæst skal jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister vedrørende Rekylgeværerne. Det var en Sag, jeg tillod mig at fremdrage i Finansudvalget, idet jeg spurgte Hr. Krigsminister Madsen, om han var vidende om, at der paa Hærens Geværfabrik fabrikeredes med forceret Hastværk en Mængde Patronmagasiner. Det er Magasiner, som blive lavede, saa vidt jeg ved, af Aluminium og indrettede til at rumme 25 Patroner hvert. Saadanne Magasiner ere bestilte i meget stort Antal og blive fabrikerede paa Hærens Værksteder. Den daværende Krigsminister lod ikke til at kende noget til denne Sag, og jeg udtalte da min Forundring over, at det var muligt, at sligt kunde finde Sted paa Hærens Værksteder under Forhold som dem, vi havde i dette Øjeblik, uden at Krigsministeriets øverste Chef var vidende derom. Jeg spurgte ham dernæst, om han heller ikke vidste, at der blev lavet Rekylgeværer derude ligeledes med forceret Hast, og det sagde han, at han var vidende om. Et Par Dage efter, da vi havde den daværende Konseilspræsident til Ministerkonference, tillod jeg mig at fremdrage Sagen igen, og jeg maa sige, at jeg blev i højeste Grad forundret ved at høre, at Konseilspræsidenten ikke havde mindste Anelse om, at sligt foregik ude paa Hærens Værksteder. Konseilspræsidenten havde kort i Forvejen meddelt os, hvor omhyggeligt han vaagede over, at der intet skulde ske i vort Land, og der kunde kaste nogen som helst Mistanke paa os for at ville krænke eller bryde Neutraliteten, og medens Konseilspræsidenten vaager med den største Omhu og Samvittighedsfuldhed over denne Sag, foregaar en saa-